

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 9C/83/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7918205604
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pajtášová
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2020:7918205604.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov, sudkyňou JUDr. Zuzanou Pajtášovou, v právnej veci žalobcu: C. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: M. D. XX/XX, XXX XX K., právne zastúpený: JUDr. Ivan Vanko, Advokátska kancelária so sídlom: Floriánska 19, 040 01, proti žalovanému Slovenská republika, v zastúpení Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, IČO: 00 151 866, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava - Staré Mesto, v konaní o náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci a nemajetkovú ujmu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, takto

rozhodol:

Súd u r č u j e, že základ nároku žalobcu je daný.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 06.12.2018 domáhal proti žalovanému náhrady za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a nemajetkovú ujmu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

2. Žalobca nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy skutkovo odôvodnil tým, že ako študent Technickej univerzity - stavebnej fakulty v E. od začiatku roka 2018 si vybavoval pobyt v USA v rámci programu „ Y. B. R. a to v termíne od 20.06.2018 do 12.09.2018 s odletom z E. a návratom dňa 14.09.2018 do E.. Pred uzavretím zmluvy s agentúrou absolvoval tzv. skype pohovor s pracovníčkou agentúry na overenie znalostí anglického jazyka a oboznámil sa s programom pobytu. Mal pracovať v spoločnosti K. L. P. M. A. B. C. na pozícii „ D. (upratovanie chatiek). Zmluvný zárobok bol dohodnutý vo výške 10,50,- \$ - amerických dolárov na hodinu s počtom 40 až 50 odpracovaných hodín týždenne. Prípadná práca nadčas mala byť nariaďovaná podľa potreby a odmeňovaná vo výške 1,5 násobku hodinovej mzdy. Predpokladaný zárobok žalobcu mal dosiahnuť výšku 5.700,- \$ - amerických dolárov bez práce nadčas. Náklady spojené s pobytom bývaním si mal žalobca uhrádzať sám, a to 50,00 amerických dolárov za týždeň a vlastné stravovanie. Za zarobené peniaze počas voľna a na konci pobytu by bolo umožnené žalobcovi cestovať a spoznávať V.. Dňa 15.01.2018 si žalobca z pôžičky poskytnutej rodičmi zaplatil 244,84 Eur ako prvú časť programového poplatku a ďalšie poplatky. Dňa 26.02.2018 zaplatil 939,32 Eur ako druhú časť programového poplatku a ďalšie poplatky. Dňa 28.03.2018 si žalobca zakúpil späťcestnú letenku cez spoločnosť R. B. z E. s medzipristátím v P. do H. I. a späť v cene 537,31 Eur. Dňa 23.04.2018 sa žalobca na zastupiteľskom úrade V. v C. zúčastnil na osobnom pohovore za účelom vydania víz pre pobyt v V.. Pred týmto pohovorom zaplatil poplatok vo výške 136,00 Eur a predložil podľa jeho vedomostí platný cestovný pas č. C. XXXXXXX. Cestovný pas spolu s udelenými vízami mu bol doručený poštou dňa 30.04.2018 na adresu trvalého pobytu. Dňa 19.06.2018 sa žalobca dostavil na letisko E., kde absolvoval bezproblémovo úkony spojené s vydaním palubného lístka, odovzdanie batožiny a následne bezpečnostnú kontrolu. Pri pasovej kontrole mu službukonajúci policajt oznámil, že jeho cestovný pas je blokovaný z dôvodu straty zo dňa 24.07.2017 Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v R., je v pátraní a hľadaný aj Interpolom. Po oprave/ odstránení blokácie bolo žalobcovi umožnené

vycestovať do zahraničia a bol uistený o tom, že všetko je v poriadku a policajný útvar bude informovať letiskovú kontrolu v P. a v H. I. , americkú ambasádu a Interpol , že pátranie po cestovnom pase bolo odvolané. Po prilete do P. turecké orgány neumožnili žalobcovi pokračovať v lete do H. I. z dôvodu, že cestovný pas pre jeho blokáciu americké orgány nebudú akceptovať a vstup na územie V. mu nebude umožnený. Po tom, čo mu turecké orgány cestovný pas vrátili, mu bolo odporučené vrátiť sa domov na K.. Náklady na kúpu letenky z P. do C. žalobcovi uhradili rodičia, ktorým vznikli ďalšie náklady spojené s jeho cestou z C. do E.. Po návrate na Slovensko žalobca 21.06.2018 podal na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v R. sťažnosť na pracovníkov oddelenia dokladov odboru poriadkovej polície, ktorí spôsobili, že platný cestovný pas žalobcu zaviedli dňa 24.07.2017 do informačného systému ako stratený, pričom žalobca žiadnu stratu nenahlásil. Takúto sťažnosť žalobca podal aj na Krajské riaditeľstvo policajného zboru v E.. Žalobca žiadosťou zo dňa 26.06.2018 požiadal ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o náhradu škody, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom vo výške 5.931,50 Eur a nemajetkovú ujmu 20.000 Eur. Na žiadosť žalobcu o mimosúdne urovnanie reagovalo ministerstvo vnútra podaním - výzvou na doplnenie žiadosti o náhradu škody zo dňa 10.07.2018, na ktorú žalobca obratom odpovedal dňa 18.07.2018. V odpovedi zo dňa 06.09.2018 ministerstvo vnútra žalobcovi na jeho žiadosť zo dňa 26.06.2018 včítane doplnenia z 18.07.2018 a ním uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom s poukazom na zákon č. 514/2003 Z.z. oznámilo, že jej nie je možné vyhovieť, čím žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody zamietlo a požadovanú náhradu neuspokojilo v žiadnej výške, nakoľko podľa záveru ministerstva vnútra v danom prípade nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v R. a žalobcom uvádzanou škodou v podobe nákladov na zmarenú cestu do V..

3. Žalovaná sa vyjadrila k žalobe podaním zo dňa 15.05.2019, ktoré bolo doručené súdu dňa 06.06.2019. Žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť argumentujúc tým, že na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. je nutné splnenie troch všeobecných podmienok súčasne a to existencia nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., cit.: „Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.“ Predpokladmi zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci sú: a) nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, b) škoda, c) príčinná súvislosť medzi písmenami a) a b). Pre vznik zodpovednosti za škodu musia byť súčasne splnené všetky uvedené predpoklady pod písmenami a) až c). Vo všeobecnosti platí, že prvou a základnou podmienkou priznania náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Postup pri vykonávaní hraničnej kontroly osôb, ktoré požívajú právo na voľný pohyb v súlade s právom Únie cestujúcich cez vonkajšie hranice Slovenskej republiky upravuje článok 8 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 2016/399 z 9. marca 2016, ktorým sa ustanovuje kódex Únie o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc) v platnom znení. Podľa čl. 8 ods. 2 písm. a) Kódexu schengenských hraníc kontrola cestovných dokladov prebieha na systematickom základe overením totožnosti a štátnej príslušnosti osoby, ako aj pravosti a platnosti cestovného dokladu na prekročenie hranice, a to aj nahliadnutím do príslušných databáz, najmä: 1. SIS, 2. databázy odcudzených a stratených cestovných dokladov (SLTD) Interpolu, 3. vnútroštátnych databáz obsahujúcich informácie o odcudzených, zneužitých, stratených a neplatných cestovných dokladoch. V prípade cestovných pasov a cestovných dokladov, ktoré obsahujú pamäťové médium uvedené v článku 1 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 2252/2004, sa kontroluje pravosť údajov nachádzajúcich sa na čipe. Občania Slovenskej republiky podliehajú kontrole cestovných dokladov pri vycestovaní z územia Slovenskej republiky aj podľa § 2 ods. 2 zákona o cestovných dokladoch, podľa ktorého, cit.: „občan môže vycestovať do zahraničia len s platným cestovným dokladom, ak medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná (ďalej len „medzinárodná zmluva“), neustanovuje inak.“ Z vyžiadaných stanovísk Krajského riaditeľstva Policajného zboru v E.P. a Prezídia Policajného zboru, úradu hraničnej a cudzineckej polície vyplýva, že cestovný doklad žalobcu č. C. bol v databáze PATRDOC a INTERPOL ku dňu 19.06.2018 vedený ako „stratený“ bezdôvodne, nakoľko žalobca stratu ani odcudzenie tohto cestovného dokladu nenahlásil a pravdepodobne neúmyselnou chybou príslušníka oddelenia dokladov OR PZ v R. M.ošlo k

zmeny stavu cestovného dokladu žalobcu. Uvedené bolo napokon konštatované aj v zápisnici Krajského riaditeľstva Policajného zboru v E., č. KRPZ-KE-OKS-Sč-61/2018, zo dňa 13.07.2018, kde bola sťažnosť žalobcu vyhodnotená ako dôvodná. V tejto časti preto možno považovať postup oddelenia dokladov OR PZ v R. pri vykonaní zmeny stavu cestovného dokladu žalobcu za nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Pretože zákon č. 514/2003 Z. z. bližšie nedefinuje pojem škody a ani neupravuje rozsah jej náhrady, je potrebné v tejto veci aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy § 442 Občianskeho zákonníka a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, ktorá je objektívne vyjadriteľná v peniazoch, ako všeobecným ekvivalentom a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. V súvislosti s cestou žalobcu z E. cez P. do V. dňa 19.06.2018 za istých okolností mohli žalobcovi vzniknúť náklady, ktoré by mohli mať vplyv na majetkové pomery žalobcu a ktoré by bolo možné považovať za škodu, ktorú predpokladá zákon č. 514/2003 Z. z.. Žalobca by však musel hodnoverne preukázať, že sa jeho majetok zmenšil práve v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Ďalšou nevyhnutnou podmienkou na priznanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je existencia príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Dôkazné bremeno v tomto prípade v celom rozsahu znáša žalobca. Z rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky vyplýva, že bez ohľadu na skutkové okolnosti individuálnej právnej veci, nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, prípadne protiprávny úkon, musí byť priamou, bezprostrednou a nesprostredkovanou príčinou škody (bez ohľadu na to, či ide o skutočnú škodu, ušlý zisk alebo nemajetkovú ujmu). Vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. môže byť len vo vzťahu k takej škode, ktorá bola priamo a nesprostredkované spôsobená práve (iba) týmto rozhodnutím alebo postupom. Zodpovednosť totiž nemožno robiť závislou od neobmedzenej kauzality, keďže atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Podobne Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom Náleze I. ÚS 177/08 zo dňa 29.01.2009 konštatoval, že vzťah medzi príčinou a jej následkom musí byť preukázaný a bezprostredný. Žalobca teda musí preukázať existenciu podmienok zodpovednosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky za škodu (vrátane existencie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a škodou). Podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich musí byť nárok žalobcu zamietnutý. Napriek skutočnosti, že cestovný doklad žalobcu č. C. bol v databáze PATRDOC a INTERPOL pred odletom do V. vedený ako „stratený“, boli príslušníkmi oddelenia dokladov OR PZ v R., resp. príslušníkmi hraničnej a cudzineckej polície vykonané také úkony, ktoré nedostatok v nesprávnom zaradení cestovného dokladu žalobcu do pátrania odstránili. Zo strany príslušníkov Policajného zboru bola totiž okamžite vykonaná zmena v evidencii cestovného dokladu žalobcu zo stavu „stratený“ na stav „vydaný“, čo napokon potvrdil aj žalobca vo svojej žalobe. Týmto administratívnym úkonom sa už cestovný doklad žalobcu v pátraní PATRDOC nenachádzal. Následne bola o predmetnom zrušení pátrania po cestovnom doklade žalobcu kontaktovaná (telefonicky aj písomne) národná ústredňa INTERPOL v Bratislave. Po vyššie uvedených opatreniach bolo žalobcovi umožnené vycestovať z územia Slovenskej republiky do P., nakoľko po vykonaní zmien v informačnom systéme evidencie cestovných dokladov sa cestovný doklad žalobcu č. C. už v databáze PATRDOC ani v národnej databáze INTERPOL nenachádzal, preto nebol dôvod neumožniť žalobcovi vycestovať z územia Slovenskej republiky do P. v súlade s § 2 ods. 1 zákona o cestovných dokladoch. Vzhľadom na vecnú a miestnu pôsobnosť Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ako aj Policajného zboru Slovenskej republiky v rámci kontroly hraníc, ktorá sa vzťahuje len na územie Slovenskej republiky sa nie je možné vyjadriť k postupu tureckých orgánov pri rozhodovaní o umožnení vycestovania do tretieho štátu (v tomto prípade V.) z ich územia. Z rovnakého dôvodu žalovaný nezodpovedá za postup cudzích štátnych orgánov pri vykonávaní hraničnej kontroly na ich území. Žalovaný poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca v žalobe žiadnym spôsobom nepreukázal, že jediným dôvodom, pre ktorý nemohol vycestovať T. C. M. V. bol nesprávny úradný postup príslušníkov oddelenia dokladov OR PZ v R.. V rozhodnom čase totiž neexistoval dôvod, pre ktorý by žalobcovi mohlo byť znemožnené vycestovať z územia Slovenskej republiky do iného štátu aj mimo územia Európskej únie, resp. všetky prekážky, ktorý by tomu dovtedy bránili (t.j. evidencia cestovného dokladu žalobcu ako „stratený“) boli dodatočne odstránené. Žalovaný nemohol nijako ovplyvniť postup pri preverovaní podmienok na povolenie vycestovania z územia R. do tretieho štátu, nakoľko takáto činnosť nespadá do kompetencie príslušníkov Policajného zboru SR. Žalovaný chce zdôrazniť, že po vykonaní zmien u cestovného dokladu žalobcu v príslušných databázach bolo žalobcovi umožnené vycestovať z územia Slovenskej republiky do tretej krajiny mimo územia Európskej únie na základe žalobcovho cestovného dokladu, ktorý v tom čase nevykazoval žiadne obsahové alebo formálne nedostatky. Žalobca v žalobe tvrdí, že „turecké

orgány neumožnili žalobcovi pokračovať v lete do H. I. z dôvodu, že cestovný pas pre jeho blokáciu americké orgány nebudú akceptovať a vstup na územie USA mu nebude umožnený“, avšak o tom, či tretí štát (V.) bude alebo nebude akceptovať cestovný doklad žalobcu, nie je kompetentný rozhodovať žiadny turecký orgán, tak ako o tom nie sú kompetentní rozhodovať ani príslušníci hraničnej a cudzineckej polície na území Slovenskej republiky. Žalobca tak v žalobe nielenže žiadnym spôsobom nepreukázal dôvod, pre ktorý nepokračoval v ceste do V., ale sám spochybnil aj postup tureckých orgánov na letisku v P., ktorí mali prejedukovať postup amerických orgánov, do ktorej jurisdikcie nemôže zasahovať štát tretej krajiny. Žalobca by musel hodnoverným spôsobom preukázať, že jediným dôvodom, pre ktorý mu nebolo umožnené vycestovať z P. do H. I. bol práve nesprávny úradný postup príslušníkov OR PZ v R., resp. že následné kroky smerujúce k odstráneniu zisteného nedostatku pri cestovnom doklade žalobcu neboli dostatočné. Zodpovednosť žalovaného tak skončila okamihom, kedy bolo žalobcovi umožnené vycestovať z územia Slovenskej republiky do tretej krajiny na základe cestovného dokladu, ktorý nemohol vykazovať nedostatky pre spôsobenú chybu zo strany príslušníkov OR PZ v R., inak by žalobcovi toto vycestovanie z letiska v E. umožnené nebolo. Napokon skutočnosť, že cestovný doklad žalobcu bol v poriadku preukazuje aj ďalší postup žalobcu na letisku v P., keď žalobca na základe toho istého cestovného dokladu mohol vycestovať do C.. Ak by cestovný doklad žalobcu bol stále v hľadani tak by žalobca nemohol vycestovať ani z P. do C. alebo do E. (čo bol podľa vyjadrenia žalobcu jeho pôvodný zámer). Za týchto okolností možno konštatovať, že v žalobe nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom OR PZ v R. a údajne spôsobenou škodou v podobe nákladov na zmarenú cestu do V.. Žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za prípadný vznik škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu, ak takáto škoda nie je priamym a bezprostredným následkom takéhoto postupu, za predpokladu, že žalobca žiadnym relevantným spôsobom v žalobe príčinnú súvislosť nepreukázal. Naopak žalovaný uviedol objektívne skutočnosti, ktoré boli výsledkom odstránenia zisteného nedostatku v evidencii cestovného dokladu žalobcu, ako aj následného postupu kompetentných orgánov na letisku v E. a P., z ktorých možno konštatovať, že dôvodom, pre ktorý žalobca nepokračoval v ceste z P. do H. I. nemohol byť nesprávny úradný postup príslušníkov OR PZ v R., resp. takýto dôvod nebol žalobcom doposiaľ žiadnym hodnoverným spôsobom preukázaný. Žalovaný pripomína, že v občianskom súdnom konaní platí zásada kontradiktórnosti, podľa ktorej ak žalobca pred súdom neunesie bremeno tvrdenia predložením dôkazov, ktoré by preukazovali opodstatnenosť uplatneného nároku, musí byť takáto žaloba bez ďalšieho zamietnutá. Nakoľko neboli naplnené všetky základné predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pre absenciu škody, ktorá by vznikla v priamej príčinnej súvislosti s postupom príslušníkov OR PZ v R., žalovaný žiada, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu. Čo sa týka výšky uplatneného nároku, tak ako žalovaný uvádza vyššie, na vznik škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. musí žalobca hodnoverným spôsobom preukázať, že práve v dôsledku nesprávneho úradného postupu sa jeho majetok zmenšil o konkrétnu hodnotu vyjadriteľnú v peniazoch. V tejto súvislosti však žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že mu vznikla škoda v podobe nákladov vynaložených pred cestou do V.. Sám žalobca v žalobe napokon tvrdí, že „náklady spojené s jeho cestou z C. do E. N.znikli jeho rodičom“. Žalobca si v žalobe uplatnil škodu v podobe ušlého zárobku na základe pracovnej zmluvy v celkovej výške 5.700,- \$ (4.253,70 €), podľa ktorej mal žalobca dohodnutý zárobok vo výške 10,50 \$ na hodinu s počtom 40 až 50 pracovných hodín v týždni. Náklady spojené s pobytom si mal žalobca uhrádzať sám vo výške 50,- \$ na týždeň. Žalobcov pobyt v V. mal trvať od 20.06.2018 do 12.09.2018, t.j. spolu 12 týždňov. Ak mal byť týždenný pracovný čas žalobcu 40 hodín s hodinovou sadzbou 10,50 \$, za jeden týždeň to predstavuje 420,- \$, za dvanásť týždňov 5.040,- \$, od ktorej sumy treba odrátať náklady na ubytovanie v sume 600,- \$ (12 týždňov x 50,- \$). Žalobcov hrubý príjem tak mohol dosiahnuť sumu 4.440,- \$, od čoho treba odrátať náklady na dane a odvody, nakoľko táto suma podlieha zdaneniu. Čistý príjem žalobcu, t.j. reálna hodnota o ktorú by sa mohol majetok žalobcu zväčšiť, tak predstavuje oveľa nižšiu sumu, než akú si žalobca uplatnil v podobe ušlej mzdy v podanej žalobe. Žalobca taktiež hodnoverne nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ktorú si v žalobe uplatnil vo výške 20.000,- Eur, keď relevantným spôsobom nepredložil žiadny dôkaz, z ktorého by bolo možné objektívne vyvodit' záver, že mu akákoľvek nemajetková ujma mala vzniknúť. Žalovaný pripomína, že len subjektívne pocity žalobcu nie sú spôsobilé na konštatovanie vzniku nemajetkovej ujmy, ak nie sú dostatočne preukázané. Otáznou ďalej zostáva aj výška uplatnenej nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca vo svojom žalobnom návrhu taktiež žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, preto sa k jej výške nie je možné bližšie vyjadriť. Dôkazné bremeno aj v tomto prípade zaťažuje výhradne žalobcu. V zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. platí, že výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Týmto osobitným predpisom je zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov, podľa ktorého celková suma poskytnutého odškodnenia

nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. Žalobcom uplatnená nemajetková ujma sa blíži k hornej hranici zákonom určenej maximálnej výšky odškodnenia, ktoré je poskytované osobám poškodeným násilnými trestnými činmi (ujma na zdraví, znásilnenie, smrť), kde je výška poskytnutého odškodnenia odstupňovaná podľa závažnosti a následkov (násilného) trestného činu (napr. nárok na vyplatenie maximálnej výšky odškodnenia, t.j. 50 násobku minimálnej mzdy, vznikne ak bola trestným činom spôsobená smrť), preto sa výška uplatnenej nemajetkovej ujmy žalobcom javí ako celkom zjavne neprímeraná.

4. Žalobca sa na výzvu súdu vyjadril v podaní (duplike) doručenom súdu dňa 02.07.2019. Žalobca uviedol, že v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že v zhode so žalobou z 03.12.2018 na základe ním uvedených skutkových tvrdení svedčiacich o nesprávnom úradnom postupe orgánu verejnej moci a o nezákonnom zásahu do jeho práv a právom chránených záujmov si za podmienok upravených v zákone č. 514/2003 Z. z. naďalej voči Slovenskej republike (štátu) v zastúpení Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky uplatňuje právo na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená nesprávnym úradným postupom vo výške 5.931,50 € a na nemajetkovú ujmu vo výške 20.000,00 €. Existenciu takéhoto zásahu žalovaný vo svojom vyjadrení nevyklucuje a v zásade uznáva. Žalobca berie na vedomie obsah I. časti vyjadrenia označenej ako „Zhrnutie rozhodujúcich skutočností“, v ktorej v zhode s tvrdeniami žalobcu žalovaný v zásade nerozporuje skutkový stav uvedený v žalobe. I keď žalovaný uvádza citácia §111 ods. 1 písm. c) zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení ďalších zákonov nezodpovedá konštatovanému porušeniu zákonných povinností štátneho zamestnanca ustanovených v tomto ustanovení, treba poznamenať, že táto zamestnankyňa síce konala oprávnene, avšak v medziach plnenia svojich služobných úloh porušila povinnosti ustanovené skôr v odseku 1 písm. a) a e) tohto zákonného ustanovenia ako v písmene c). Podľa názoru žalobcu je v príčinnej súvislosti so vzniknutou škodou v postupe a vykonaní nesprávneho administratívneho úkonu, t. j. bezdôvodné zavedenie informácie o neplatnosti cestovného dokladu žalobcu č. C. do príslušného informačného systému, uvádza, že mu nie sú známe služobné predpisy a ostatné vnútorné predpisy upravujúce postup pri tzv. blokácii cestovných dokladov či vyhlásení ich neplatnosti vrátane vkladania potrebných údajov do príslušných evidencií a informačných systémov a o spôsobe ich poskytovania iným policajným orgánom v tuzemsku či v zahraničí. Ide o interné predpisy (nie všeobecne záväzné právne predpisy) vydané v pôsobnosti rezortu vnútra alebo Policajného zboru, a teda pre žalobcu z hľadiska jeho nároku na náhradu škody sú svojim obsahom irelevantné. Žalovaný vo svojom rozsiahlom vyjadrení v zhode s tvrdeniami žalobcu uvedenými v žalobe (a tiež ním priloženými a v súdnom spise založenými listinnými dôkazmi) v zásade tieto tvrdenia žalobcu (skutkový stav) nerozporuje a sám uvádza, že žalobca o náhradu škody požiadal, jej rozsah a výšku predbežne prerokoval, no žalovaný nebol a naďalej nie je ochotný jeho nárok akceptovať a teda niesť zodpovednosť za nesprávny úradný postup (§ 9 ods. 1 cit. zákona č. 514/2003 Z. z.), kedy aj podľa ustálenej judikatúry všeobecných súdov treba pod nesprávnym úradným postupom rozumieť inú než rozhodovaciu činnosť orgánov verejnej moci. Žalovaný na preukázanie tvrdenia, že „... službukonajúci policajt kontaktoval národnú ústredňu INTERPOL v Bratislave s požiadavkou, aby o predmetnom zrušení pátrania po cestovnom doklade č. C. informovala národnú ústredňu INTERPOL v V., ktorá bola cieľovou krajinou žalobcu. K písomnému informovaniu národnej ústredne INTERPOL v Bratislave so žiadosťou pre americkú stranu došlo mailom dňa 19.06.2018 v čase o 09:26 hod.“, k jeho tvrdeniu tento e-mail nepriložil, resp. k vyjadreniu nepredložil žiaden dôkaz svedčiaci tomu, že americká strana prijatie tejto informácie potvrdila. To isté sa vzťahuje aj na informovanie tureckých orgánov o tom, že cestovný doklad žalobcu už nie je tzv. blokovaný a je platný. Ani o tomto tvrdení žalovaný súdu nepredložil žiaden listinný dôkaz, napríklad e-mail. S poukazom i na túto skutočnosť žalobca celé vyjadrenie chápe len ako účelovú obranu žalovaného v snahe presunúť zodpovednosť na americkú stranu či turecké orgány. Žalobca v snahe preukázať svoje tvrdenie, resp. vyvrátiť uvedené tvrdenie žalovaného, požiadal Veľvyslanectvo V. listom z 21.06.2019 o vyjadrenie, či udelenie víz do v tom čase „neplatného“ cestovného dokladu, v konečnom dôsledku nebránilo jeho vycestovaniu, lebo v automatizovanom systéme bola evidovaná už približne rok prekážka, ktorá svedčila o neplatnosti jeho dokladu. Ďalej požiadal o relevantné informácie k postupu orgánov V. v prípade vycestovania s takto „poškodeným“ dokladom ako bolo v jeho prípade, prečo bol už v Istanbule odmietnutý americkou stranou. Žalobca berie na vedomie obsah II. časti vyjadrenia označenej ako “K podmienkam vzniku zodpovednosti za škodu“ vrátane v nej uvedených citácií ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Rovnako tak berie na vedomie výpisy z judikatúry všeobecných súdov i citované rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj ustanovenia Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 2016/399 z 09.03.2016, ktorým sa ustanovuje kódex Únie o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc) v platnom znení, avšak bez potreby osobitne komentovať tieto skutočnosti

vzhľadom k meritu veci. Právne posúdenie veci patrí výlučne do pôsobnosti súdu. Z vyjadrenia je nesporné, že v hodnotení vybavenia sťažností žalobcu žalovaný s poukazom na stanovisko Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach jednoznačne konštatuje, že „... cestovný doklad žalobcu č. C. bol v databáze PADRTOC a INTERPOL ku dňu 19.06.2018 vedený ako „stratený“ bezdôvodne, nakoľko žalobca stratu ani odcudzenie tohto cestovného dokladu nenahlásil ...“, a teda sám žalovaný uznáva, že „V tejto časti preto možno považovať postup oddelenia dokladov OR PZ v R. pri vykonávaní zmeny stavu cestovného dokladu za nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.“. Žalobca ďalej poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v značne v teoretickej rovine tvrdí, že keďže „... cestovný doklad žalobcu č. C. bol v databáze PADRTOC a INTERPOL pred odletom do USA vedený ako „stratený“, boli príslušníkmi oddelenia dokladov OR PZ v R., resp. príslušníkmi hraničnej a cudzineckej polície vykonané také úkony, ktoré nedostatok v nesprávnom zaradení cestovného dokladu žalobcu do pátrania odstránili.“, no reálne žalobcovi nebolo umožnené v plánovanej ceste do V. pokračovať. V tejto súvislosti musí žalobca aj tento argument žalovaného považovať na značne účelový s cieľom zbaviť sa objektívnej zodpovednosti za spôsobenú škodu. Svoje tvrdenie, resp. vyvrátenie tvrdení žalobcu, žalovaný nepreukazuje žiadnym dôkazom. Žalovaný vo svojom vyjadrení tiež opomenul uviesť dôvod, prečo takto „platný“ cestovný doklad žalobcu mu bol po návrate na K. vymenený za nový, a to bez povinnosti zaplatiť správny poplatok. Vymeniť platný cestovný doklad za nový platný cestovný doklad nemá logické vysvetlenie. Žalobca po oboznámení sa s obsahom III. časti vyjadrenia označenej ako „K výške uplatneného nároku“ má za to, že výšku uplatňovanej náhrady škody žalovanému dostatočne preukázal ešte pred podaním žaloby na súd listinnými dôkazmi a tieto mu predložil v žiadosti 5/5 z 26.06.2018 v snahe dosiahnuť mimosúdne urovanie. V tejto súvislosti opakovane uvádza, že žalovaný mu v odpovedi č. E.-X.-S.-XX/XXXX zo 06.09.2018 oznámil, že jej nie je možné vyhovieť, čím žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody zamietol a požadovanú náhradu neuspokojil v žiadanej výške, resp. ani čiastočne. Žalobca upozornenie žalovaného uvedené v IV. časti vyjadrenia označenej ako „Záver“, kde ho upozorňuje, že v prípade úspechu v konaní si bude uplatňovať náhradu trov konania od žalobcu, ktoré budú dodatočne vyčíslené, ponecháva bez komentára. O to viac, že sám žalovaný uznáva, že postup oddelenia dokladov OR PZ v R. pri vykonávaní zmeny stavu cestovného dokladu možno považovať za nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.“. Žalobca na záver svojho vyjadrenia uviedol, že s poukazom na skutočnosti uvedené v podanej žalobe z 03.12.2018, ako aj v tomto vyjadrení, žalobca má za to, že jeho žaloba je dôvodná.

5. Žalovaná na výzvu súdu reagovala podaním (duplika) doručenom súdu dňa 15.08.2019, žalovaná uviedla, že žalobca vo svojom doplňujúcom vyjadrení neuviedol žiadne nové skutočnosti ani iné argumenty, ktorými by čo len čiastočne spochybnil tvrdenia žalovaného vo vyjadrení zo dňa 15.05.2019. Žalobca vo svojom doplňujúcom vyjadrení v podstate len nesúhlasí s právnym názorom žalovaného v otázke vzniku zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. pre neexistenciu príčinnej súvislosti medzi postupom príslušníkov Okresného riaditeľstva Policajného zboru v R. a škodou, ktorú si žalobca nárokuje v žalobe. Žalovaný sa vo svojom vyjadrení zo dňa 15.05.2019 podrobne vyjadruje k (i) postupu príslušníkov hraničnej a cudzineckej polície pri vykonávaní hraničnej kontroly osôb pri vycestovaní z územia Slovenskej republiky, (ii) postupu pri zmene stavu cestovného dokladu žalobcu v národných a medzinárodných databázach, (iii) podmienkam vzniku zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., (iv) obmedzenej pôsobnosti orgánov posudzujúcich splnenie podmienok na umožnenie vycestovania osôb na územie tretieho štátu, (v) nepreukázaniu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, (vi) nepreukázaniu právneho základu a spochybneniu výšky uplatneného nároku. Bremono tvrdenia v otázke preukázania vzniku škody vrátane všetkých zákonných náležitostí uplatňovaného nároku (pri škode podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sú to existencia nesprávneho úradného postupu, existencia škody, existencia príčinnej súvislosti) je na strane žalobcu, ktorý musí v zmysle § 150 CSP pravdivo a úplne uvádzať všetky podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Až v prípade, že by žalobca preukázal všetky tieto náležitosti, dostane sa žalovaný do procesnej pozície tej strany súdneho sporu, na ktorú prejde dôkazné bremeno a ktorá bude mať povinnosť preukázať nesprávnosť (nepravdivosť) žalobcových tvrdení. Na podporu svojho právneho názoru v otázke povinnosti preukázať (uniesť) bremeno tvrdenia a bremeno dôkazov zo strany žalobcu môže žalovaný poukázať na mnohé rozhodnutia vyšších súdov (vrátane najvyšších súdnych autorít), ktoré by mal konajúci súd zohľadniť v zmysle princípu právnej istoty a legitímnych očakávaní podľa čl. 2 ods. 2 CSP. Podľa R 49/1982, cit.: „Zákon ukladá účastníkom, ktorí žiadajú o procesnú ochranu svojich nárokov a stoja proti sebe v postavení vzájomných odporcov, povinnosť tvrdiť, že určitý právny vzťah, o ochranu ktorého žiadajú, skutočne existuje (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 OSP). Účastníkom ukladá aj tzv. dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosťou označiť dôkazné prostriedky spôsobilé preukázať pravdivosť

uplatnených tvrdení (§ 79 ods. 1 a § 120 ods. 2 OSP).“ Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo 43/2007, zo dňa 27.06.2013, cit.:

„Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť ukladá účastníkom konania § 101 ods. 1 O. s. p. tak, že sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a že označia dôkazné prostriedky. V sporovom konaní je podstatný rozdiel v povinnosti tvrdenia u navrhovateľa a odporcu. Navrhovateľovi táto povinnosť vzniká už podaním samotného návrhu a odporcovi napr. keď iba popiera pravdivosť tvrdenia navrhovateľa alebo keď navrhuje zamietnutie jeho návrhu. Zistenie pravdivosti tvrdenia účastníka predpokladá dokazovanie. Účastník je povinný označiť dôkazné prostriedky o pravdivosti svojho tvrdenia, teda má dôkaznú povinnosť. Ak ten, koho zaťažuje, ju nesplní, má procesnú zodpovednosť a je povinný znášať nepriaznivé následky s tým spojené spočívajúce v tom, že jeho návrhu nebude vyhovieť. Teda navrhovateľa zaťažuje dôkazné bremeno ohľadne všetkých tvrdení, ktorými svoj návrh odôvodňuje.“ Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo 35/2013, zo dňa 07.03.2013, cit.: „Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Účastník konania má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Bremeno tvrdenia má základ v tom, že účastník, ktorý má povinnosť tvrdenia, nesie tiež zodpovednosť za to, že sa súd skutočne potrebnú rozhodnú skutočnosť dozvie. Dôkazná povinnosť je povinnosťou účastníka označiť dôkazné prostriedky k preukázaniu tvrdených skutočností. Právo navrhnúť vykonanie toho, ktorého dôkazu má účastník konania, ktorý toto právo môže uplatniť od podania návrhu na začatie konania až do vyhlásenia rozhodnutia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej (§ 120 ods. 4 O.s.p). Rozsah a mieru, v ktorej sa dokazovanie vykoná, určí súd. K procesným právam účastníka ale nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý dôkaz, ktorý účastník považuje za významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 213 ods. 5 O.s.p.).“ Podľa uznesenia Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 625/2014, zo dňa 30.09.2014, cit.: „V sporovom konaní primárne nesie dôkazné bremeno žalobca (navrhovateľ) v súvislosti s tými tvrdeniami, ktoré umožňujú žalobe vyhovieť, ak budú tieto tvrdenia preukázané a na strane druhej i žalovaný (odporca) nesie dôkazné bremeno tých tvrdení, ktorými odôvodňuje svoju obranu proti žalobe. Ak nie je možné zistiť určitú skutkovú okolnosť, ktorá je medzi účastníkmi sporná a pre rozhodnutie dôležitá, postihne nepriaznivý účinok toho účastníka, ktorý mal v súvislosti s ňou dôkaznú povinnosť... Ak po vykonanom dokazovaní nie je možné urobiť záver ani o pravdivosti tvrdenia účastníka o určitej skutkovej okolnosti, ale ani záver o nepravdivosti tohto tvrdenia, znamená to, že tvrdená skutočnosť nebola preukázaná.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4Co 563/2013, zo dňa 01.04.2015, cit.: „V sporovom konaní platí zásada dispozičná a prejednacía. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov k nim, je zásadne vecou účastníkov konania. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov teda leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 OSP) a povinnosť unesenia dôkazného bremena (§ 120 ods. 1 OSP). K splneniu tejto povinnosti je zaviazaný každý účastník konania. Rozsah a konkrétnu podobu dôkazného bremena určuje hmotnoprávna norma, ktorá má byť na daný spor aplikovaná. Dôkazné bremeno ohľadom všetkých tvrdení, ktorými odôvodňuje svoj nárok, má navrhovateľ, odporca nemá dôkaznú povinnosť, jeho dôkazná povinnosť sa odvíja len od úrovne splnenia dôkazného bremena navrhovateľom.“ Rovnaký právny názor obsahujú napríklad aj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo 268/2012, zo dňa 17.10.2013; uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo 116/2012, zo dňa 12.07.2012; uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo 268/2012, zo dňa 17.10.2013; uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6MCdo 17/2010, zo dňa 28.03.2012; uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Cdo 69/2013, zo dňa 25.03.2014; uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 13/2009, zo dňa 24.02.2010; uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 22Cdo 883/2010, zo dňa 16.12.2011; rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 9Co 470/2012, zo dňa 27.06.2013; rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co 219/2012, zo dňa 14.10.2013; rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co 145/2013, zo dňa 14.07.2014; rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Co 546/2013, zo dňa 14.07.2010.02.2016; rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43Cob 73/2013, zo dňa 27.06.2013; rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 5Co 223/2013, zo dňa 13.08.2014 a mnohé ďalšie. Žalovaný opakovane poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca ani vo svojom doplňujúcom vyjadrení žiadnym spôsobom nepreukázal, že jediným dôvodom, pre ktorý nemohol vycestovať z P. do V. bol nesprávny úradný postup príslušníkov oddelenia dokladov

OR PZ v R.. Žalobca sa napriek aplikovanej sudcovskej koncentrácii konania vo svojom doplňujúcom vyjadrení nevyjadruje ani k ďalším podstatným tvrdeniam žalovaného, konkrétne že:

I. Stav žalobcovho cestovného dokladu bol zmenený zo stavu „stratený“ na stav „vydaný“ ešte na letisku v E. za prítomnosti žalobcu.

II. Žalobcovi bolo umožnené vycestovať z územia Slovenskej republiky na základe pôvodného cestovného dokladu. Ak by bol cestovný doklad žalobcu stále evidovaný ako „stratený“, bol by neplatný podľa § 22 písm. i) zákona o cestovných dokladoch.

III. Slovenské orgány nemôžu ovplyvniť postup cieľových krajín pri umožnení vstupu na ich územie z územia Slovenskej republiky a nemôžu ovplyvniť ani postup týchto krajín pri udelení povolenia na vycestovanie z ich územia do tretích krajín.

IV. Do kompetencie tureckých orgánov nepatrí posudzovanie, či tretí štát (V.) bude alebo nebude akceptovať cestovný doklad žalobcu.

V. Žalobcovi bolo umožnené vycestovať z P. do C. H.a základe pôvodného cestovného dokladu. Žalovanému ďalej nie je zrejmé, čo chcel žalobca preukázať listom, ktorý mal byť adresovaný Veľvyslanectvu USA v Bratislave zo dňa 21.06.2019, kde žalobca žiada o zaslanie vyjadrenia k postupu pri udeľovaní víz do V., resp. „prečo bol žalobca už v P. odmietnutý americkou stranou“. V žalobe naopak žalobca tvrdí, že „po prilete M. P. turecké orgány neumožnili žalobcovi pokračovať v lete do H. I....“. Žalobca doteraz nevysvetlil od čoho odvodzuje právomoc „americkej strany“ na rozhodovanie o povolení vycestovania z územia tretieho štátu (R., resp. K.). Pri vycestovaní osôb z územia jedného štátu do iného prebieha tzv. dvojité kontrola, kde štát pôvodu (napr. Slovenská republika) posudzuje podmienky na povolenie vycestovania zo svojho územia a na území cieľového štátu (napr. R.) sa opätovne posudzujú podmienky na povolenie vstupu na územie tohto štátu. V prípade žalobcu bolo R. F.en tranzitnou krajinou, kde žalobca mal v úmysle pokračovať ďalej v ceste na územie V.. Turecké orgány preto mohli posudzovať len podmienky, pre ktoré by žalobca mohol vycestovať z ich územia, bez toho, aby tým došlo k zásahu do jurisdikcie tretieho štátu. Skutočnosť, že podmienky na vycestovanie z územia R. do tretej krajiny na základe pôvodného cestovného dokladu žalobca spíňal je bez akýchkoľvek pochybností preukázaná ďalším postupom žalobcu, ktorému bolo umožnené vycestovať z Turecka do Z., ktoré rovnako s cestovným dokladom žalobcu nemalo žiadny problém počas pasovej kontroly po príchode žalobcu na ich územie. Žalobca v priloženom liste zo dňa 21.06.2019 napokon sám celkom správne skonštatoval, že „neviem hodnoverne preukázať súvislosť medzi zlým dokladom a neumožnením vycestovania z P. M. V.“. Aj keď to zo žaloby ani z jej doplnenia nevyplýva, žalovaný predpokladá, že nový cestovný pas bol žalobcovi vydaný na základe jeho žiadosti, čo priamo vyplýva z § 16 ods. 1 zákona o cestovných dokladoch. Žalobca rovnako nepreukázal ani dôvod, pre ktorý mal byť oslobodený od platenia správneho poplatku za vydanie nového cestovného pasu v zmysle položky 23 zákona č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch. Žalovaný by chcel dať do pozornosti, že podľa tohto ustanovenia sú od poplatku oslobodené osoby, ktorým sa vydáva cestovný doklad ako náhrada za platný cestovný doklad, čiže ak by chcel žalobca poukázať na tento dôvod oslobodenia od správneho poplatku, je jeho základnou podmienkou, že cestovný doklad, ktorý sa nahrádza, musí byť platný (prípady neplatnosti cestovného dokladu sú uvedené v § 22 zákona o cestovných dokladoch). V ďalšej časti oslobodenia podľa položky 23 zákona č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch sú uvedené dôvody na oslobodenie od správneho poplatku, konkrétne ak sa vydáva cestovný doklad (i) pri zmene nezavinenej občanom, alebo (ii) ak bola v cestovnom doklade zistená chyba zapríčinená výrobcom cestovného dokladu alebo chyba zapríčinená orgánom, ktorý cestovný doklad vydal. V pôvodnom cestovnom doklade žalobcu však žiadna chyba zistená nebola. Skutočnosť, že cestovný pas žalobcu bol vedený ako „stratený“ nie je „chybou v cestovnom doklade“ ale len stavom, ktorý spôsobil (dočasnú) neplatnosť cestovného dokladu žalobcu v zmysle § 22 písm. i) zákona o cestovných dokladoch. Žalovaný tak na vyššie uvedenom výklade príslušných ustanovení zákona logicky vysvetlil, prečo nemá tvrdenie žalobcu o „vymenení jeho cestovného dokladu po návrate na Slovensko bez povinnosti zaplatiť správny poplatok“ pre toto súdne konanie žiadny význam. Čo sa týka výšky uplatneného nároku žalovaný v celom rozsahu odkazuje na časť III. svojho vyjadrenia zo dňa 15.05.2019, ku ktorej časti sa žalobca rozhodol nezaujať žiadne stanovisko, ale len poukázal na listinné dôkazy predložené k žiadosti zo dňa 26.06.2018 ešte pred podaním žaloby. Za týchto okolností možno konštatovať, že v žalobe ani v doplňujúcom vyjadrení žalobcu nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom OR PZ N. R. a údajne spôsobenou škodou v podobe nákladov na zmarenú cestu do V.. Žalovaný môže aj v otázke (preukázania) príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vznikom škody poukázať na rozhodnutia vyšších súdov, ktoré sa zaoberali touto problematikou vo všeobecnosti aj v konkrétnych podmienkach zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6MCdo 11/2010, zo dňa 31.01.2012, cit.: „práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného

(ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), prípadne inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná) sa zisťuje príčinná súvislosť.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co 6/2018, zo dňa 30.07.2018, cit.: „...Spornou bola v prejednávanej veci otázka existencie príčinnej súvislosti ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. ...Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie a vznik škody boli v logickom slede, teda by protiprávne konanie bolo príčinou a vznikom škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii, príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non* spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie) či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola... Samotná škoda, ani samotné porušenie právnej povinnosti ešte nezakladá zodpovednosť za škodu a tomu korelujúce právo na náhradu na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená ale musí byť bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno čo sa týka príčinnej súvislosti v civilnom procese, zaťažuje v zásade tohto účastníka, ktorého tvrdenia má byť preukázané. Vzťah medzi príčinou a jej následkom musí byť pritom bezpečne preukázaný a bezprostredný (nález ÚS SR sp.zn. I ÚS 177/08 zo dňa 29.1.2009).“ Podľa uznesenia Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 467/2008, zo dňa 16.12.2008, cit.: „Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Zodpovednosť štátu za škodu, upravená v zákone č. 514/2003 Z. z. je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu, pričom štát zodpovedá za škodu podľa citovaného zákona za súčasného splnenia zákonných podmienok, ktorými sú nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup, existencia škody a ich vzájomná príčinná súvislosť. Existencia týchto podmienok musí byť v súdnom konaní bezpečne preukázaná a nestačí len pravdepodobný záver o splnení niektorej z nich. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalobcu.“ Nakoľko neboli naplnené všetky základné predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pre absenciu škody, ktorá by vznikla v priamej príčinnej súvislosti s postupom príslušníkov OR PZ v R., žalovaný žiada, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Žalobca reagoval na vyjadrenie žalovaného podaním doručeným súdu dňa 01.10.2019, kde uviedol, že s poukazom na obsah dopĺňujúceho vyjadrenia žalovaného, musí konštatovať, že žalovaný nie je v rámci zákonom č. 514/2003 Z. z. ustanovenej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci naďalej nielen svoju zodpovednosť akceptovať, ale ani mu poskytnúť náhradu požadovanej škody a nemajetkovej ujmy. Pritom však existenciu nesprávneho úradného postupu v zmysle § 9 ods. 1 tohto zákona, ku ktorému došlo pri vykonávaní zmeny stavu cestovného dokladu žalobcu v pôsobnosti orgánu verejnej moci (oddelenie dokladov Okresného riaditeľstva Policajného zboru v R.), a tým aj nezákonný zásah do jeho práv a právom chránených záujmov žalovaný v zásade uznal už v jeho vyjadrení (replike) z 15.05.2019. Žalobca opakovane uvádza, že podľa jeho názoru postup a vykonanie nesprávneho administratívneho úkonu, t. j. bezdôvodné zavedenie informácie o neplatnosti jeho cestovného dokladu č. C. do príslušného informačného systému, je v príčinnej súvislosti so vzniknutou škodou. Nie sú mu známe služobné predpisy a ostatné vnútorné predpisy upravujúce postup pri tzv. blokácii cestovných dokladov či vyhlásení ich neplatnosti vrátane vkladania potrebných údajov do príslušných evidencií a informačných systémov a o spôsobe ich poskytovania iným policajným orgánom v tuzemsku či v zahraničí. Rovnako tak nepozná, akým postupom a v akom časovom rozpätí sa tieto orgány informujú o zrušení pátrania po cestovnom doklade (blokácii cestovného dokladu). Návrh na vykonanie dokazovania: Žalobca navrhuje, aby uvedené predpisy predložil súdu žalovaný. Žalobca musí opakovane poukázať na to, že žalovaný na preukázanie tvrdenia, že „... službukonajúci policajt kontaktoval národnú ústredňu INTERPOL v Bratislave s požiadavkou, aby o predmetnom zrušení pátrania po cestovnom doklade č. C. informovala národnú ústredňu INTERPOL v USA, ktorá bola cieľovou krajinou žalobcu. K písomnému informovaniu národnej ústredne INTERPOL v Bratislave so žiadosťou pre americkú stranu došlo mailom dňa 19.06.2018 v čase o 09:26 hod.“, tento e-mail nepriložil, resp. k vyjadreniu (duplike) žalobcu a jeho dopĺňujúcemu vyjadreniu, nepredložil žiaden listinný dôkaz svedčiaci tomu, že americká strana prijatie tejto informácie potvrdila. To isté

sa vzťahuje aj na informovanie tureckých orgánov o tom, že cestovný doklad žalobcu už nie je tzv. blokován a je platný. Ani o tomto tvrdení žalovaný súd nepredložil žiaden listinný dôkaz, napríklad e-mail. Rovnako tak žalovaný na preukázanie tvrdenia, že po tom čo bolo zistené, že „...cestovný doklad žalobcu č. C. bol v databáze PATRDOC a INTERPOL pred odletom do USA vedený ako „stratený“, boli príslušníkmi oddelenia dokladov OR PZ v R., resp. príslušníkmi hraničnej a cudzineckej polície vykonané také úkony, ktoré nedostatok v nesprávnom zaradení cestovného dokladu žalobcu do pátrania odstránili.“, nepredložil žiaden dôkaz. Nakoľko uvedené tvrdenia žalovaný doteraz nijako nepreukázal, a žalobca nemá možnosť zistiť najmä tú skutočnosť, kedy (v akom čase) bola americká strana informovaná a prijatie tejto informácie potvrdila; to isté sa vzťahuje aj na informovanie tureckých orgánov, čo sa malo stať po jeho odlete z Košíc a jeho prilete M. P. 19.06.2018 po dobu leteckej prepravy, žalobca navrhuje, aby žalovaný predložil súdu ním uvedený e-mail (odoslaný 19.06.2018 v čase o 09:26 hod.) a potvrdenie o jeho doručení na Národnú ústredňu INTERPOL v Bratislave, a tiež písomnú informáciu, z ktorej bude zrejmé, že Národná ústredňa INTERPOL v Bratislave informovala národnú ústredňu INTERPOL v USA o zrušení pátrania po cestovnom doklade žalobcu (napr. e-mail). To isté sa vzťahuje aj na predloženie písomných informácií (napr. e-mailov) preukazujúcich informovanie tureckých orgánov o zrušení pátrania a tzv. spätnú väzbu (potvrdenie o prijatí informácie). Ďalej žalobca žiada súd o predvolanie a výsluch ako svedka príslušníka (policajta) útvaru hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru, ktorý mal vykonať také úkony, ktoré nedostatok v nesprávnom zaradení cestovného dokladu žalobcu do pátrania odstránili, a ktorý kontaktoval národnú ústredňu INTERPOL v Bratislave s požiadavkou, aby o zrušení pátrania po cestovnom doklade žalobcu informovala národnú ústredňu INTERPOL v V., resp. príslušné turecké orgány. Účasť tohto svedka na pojednávaní, a to i vzhľadom na to, že bude možno potrebné riešiť jeho oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti, navrhuje žalobca zabezpečiť cestou žalovaného. Žalobca napokon navrhuje výsluch svedkov, spolucestujúcich žalobcu, a to: Z. T., X. XXX, XXX XX T. R., T. R., D. XXX, XXX XX D., Z. C., K. L. B. Z., XXX XX H. Q.. Žalobca, rešpektujúc zásadu „lura novit curia,, berie na vedomie tú časť doplňujúceho vyjadrenia, v ktorej žalovaný na podporu svojho právneho názoru poukazuje na rozhodnutia vyšších súdov (vrátane najvyšších súdnych autorít), ktoré by mal konajúci súd zohľadniť v zmysle princípu právnej istoty a legitímnych očakávaní podľa čl. 2 ods. 2 CSP. Má za to, že právne posúdenie veci patrí výlučne do pôsobnosti súdu, resp. právna kvalifikácia nie je obligatórnou náležitosťou žaloby (§ 132 CSP). S poukazom skutočnosti uvedené v tomto vyjadrení žalobca celé doplňujúce vyjadrenie chápe len ako ďalšiu účelovú obranu žalovaného zbaviť sa či presunúť zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci mimo jeho pôsobnosť (na americkú stranu či turecké orgány), a na podanej žalobe trvá, má za to, že jeho žaloba je dôvodná.

7. Okresný súd Trebišov vo veci nariadil pojednávanie na deň 15.07.2020.

8. Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami strán sporu, predloženými listinnými dôkazmi a zistil nasledovný skutkový stav.

9. Zo žiadosti o náhradu škody - tzv. mimosúdne vyrovnanie zo dňa 26.06.2018, ktoré žalobca adresoval Ministerstvu vnútra SR súd zistí, že žalobca popísal celý priebeh ako si vybavoval pracovnú brigádu v V. a následne problém s vycestovaním do K. Š.. Uviedol, že je študentom Technickej univerzity - stavebnej fakulty v E. a prostredníctvom agentúry L. P. v E. si vybavil pracovný pobyt v K. Š. s nástupom dňa 20.06.2018 a koncom dňa 12.09.2018. Žalobca v žiadosti uviedol, že 11.01.2018 v E. podpísal zmluvu so spoločnosťou L. P., absolvoval skype pohovor s pracovníčkou agentúry, aby zistila jeho jazykové znalosti. Mal pracovať v spoločnosti K. L. P. M. A. B. C. na pozícii „hausekeeper“. Jeho zmluvný zárobok bol 10,50 amerických dolárov na hodinu s počtom 40 až 50 pracovných hodín v týždni, minimálny zárobok mal predstavovať sumu najmenej 5.700 amerických dolárov bez nadčasov. Náklady spojené s pobytom si mal hradiť sám. Za zarobené peniaze chcel cestovať a poznávať V.. Dňa 15.01.2018 zaplatil z účtu rodičov sumu 244,84 Eur ako prvú časť programového poplatku. Dňa 26.02.2018 zaplatil z účtu rodičov sumu 939,32 Eur ako druhú časť programového poplatku. Dňa 28.03.2018 si zakúpil spätnú letenku cez spoločnosť R. B. T. E. s medzipristátím v P. do H. I. a späť za sumu 537,31 Eur. Dňa 23.04.2018 sa zúčastnil pohovoru na Americkej ambasáde v Bratislave pre udelenie víz, kde musel predložiť kompletnú dokumentáciu ohľadom pobytu. Pre vybavenie si pracovných víz zaplatil poplatok 136 Eur. Pri vybavovaní víz predložil svoj cestovný pas č. C., pričom cestovný pas aj s udelenými vízami mu bol doručený dňa 30.04.2018 poštou na adresu trvalého bydliska. Dňa 19.06.2018 o 7.00 hod sa dostavil na letisko v E.Š. F.etenku, kde absolvoval celú procedúru súvisiacu s vydaním palubného lístka, odovzdaním batožiny, bezpečnostnú kontrolu, čo prebiehalo bez problémov. Pri pasovej kontrole

asi 15 minút pred odletom mu policajti, ktorý vykonáva kontrolu, oznámil, že jeho pas je blokován. Spolucestujúci nastúpili do lietadla spolu s jeho kamarátmi, on sa dohadoval s policajtom, ktorý bol najprv sám, no neskôr došli ďalší štyria, ktorí vec začali riešiť telefonicky s oddelením dokladov OR PZ R., nakoľko on nikdy žiadnu stratu neoznámil, pretože od vydania jeho pasu t.j. v roku 2016 nikam nescestoval. Policajti mu na monitore počítača ukázali, že jeho pas je blokován z dôvodu nahlásenia straty od 24.07.2017 a to pracoviskom dokladov R., je v pátraní hľadaný Interpolom. Po telefonickom rozhovore policajtov s oddelením dokladov v R. mu znova na monitore ukázali zmenu stavu pasu zo dňa 19.06.2018 na pas „Vydaný“. Policajti mu povedali, že týmto ktorom je všetko v poriadku, že budú kontaktovať letiskovú kontrolu N. P. a v H. I., americkú ambasádu a Interpol ohľadne odvolania pátrania po cestovnom doklade, aby nemal už ďalej na ceste žiadne problémy. Po prilete do P. o 11.50 hod, po vykonaní bežnej kontroly, čakal spolu s kamarátmi ďalších šesť hodín na ďalší let o 17.25 hod. nášho času do H. I.. Asi pol hodinu pred odletom počas čakania v čakárni došiel do čakárne pán v uniforme, ktorý sa predstavil, že je z bezpečnostnej služby a zakríčal jeho skomolené meno, zobral mu bez udania dôvodu jeho pas a palubný lístok. Následne bez slova odišiel a povedal mu aby čakal v čakárni. Asi po 5 - 10 minútach sa vrátil a povedal mu, že nemôže ďalej cestovať do V., nakoľko V. neakceptuje jeho pas. Snažili sa mu aj s kamarátmi vysvetliť, že problém s pasom je vyriešený, že si to môže overiť aj na ústredí Interpolu v Bratislave, že mal na tento pas vydané aj platné cestovné víza, pričom mu tento pán dôrazne zopakoval, že V. jeho pas neakceptuje a že nemôže ďalej v ceste pokračovať. Následne mu zamestnanci letiska v P. dali odpísať batožinu z lietadla a mal nasledovať pracovníka bezpečnostnej služby a vonku z čakárne. Po ďalšej dobe čakania približne 15 minút došiel vyššie uvedený pracovník letiska, vrátil mu cestovný pas a uviedli, že ho odvedú na miesto, kde mu pomôžu. Povedali mu, že najlepšie bude, ak odletí späť domov vyriešiť problém s pasom. Následne ho odvedli cez celé letisko na pomocné pracovisko, kde mu odovzdali môj pas a vysvetlili mu, že nemôže opustiť tento priestor a má čakať na zamestnanca letiska, ktorý mu pomôže. Pracovník v okienku mu povedal, že najbližšie lietadlo na Slovensko do E. letí v piatok, pričom bol utorok, hľadal letenky aj do Bratislavy, no povedal, že tam nelietajú a tak mu oznámil, že najbližší len je v stredu ráno do C.. Pýtal sa ho, či má peniaze, nakoľko letenka stojí 500 Eur. Žalobca povedal, že má len 1000 amerických dolárov a hotovosť približne 60 Eur. Zamestnanec letiska uviedol, že v amerických dolároch stojí letenka cez 1000 dolárov. Keď zistil, že toľko peňazí pri sebe nemá povedal mu, aby mu rodina poslal na účet, alebo kúpila letenku z domu a následne musel toto pracovisko opustiť. Po dlhých telefonátoch s rodinou mu rodina zakúpila letenku na ráno do C. za 88 Eur. Následne musel riešiť problémy s batožinou u inej pracovníčky letiska, ktorá mu aj vystavila nový palubný lístok. Po celú noc nesmel opustiť transférny priestor, po nekonečnom vysvetľovaní a hľadaní musel absolvovať ďalšiu bezpečnostnú kontrolu. uviedol, že bez pomoci rodiny by nedokázal vybaviť letenku a ďalšiu predletovú prípravu. Celú noc nespál, bál sa o svoje osobné veci a peniaze. Z P. sa mu podarilo odletieť o 06.00 hod. nášho času, pričom do C. dorazili o 7,055hod. Po celý čas tejto predletovej príprav M. P. sa obával, že ho nepustia opäť do lietadla, alebo, že ho znova zadržia nakoľko nemá platný cestovný pas. V C. na letisku ho čakal jeho otec spolu s bratom. Žalobca vo svojej žiadosti následne uviedol, aj všetky náklady spojené s cestou do V., ktoré mu vznikli vo výške 1677,80 Eur, uviedlo minimálnu ušlú mzdu, ktorá mu bola garantovaná americkou stranou vo výške 4.253,70 Eur a tiež žiadal aj nemajetkovú ujmu vo výške 20.000 Eur.

10. Z podania Ministerstva vnútra zo dňa 10.07.2018, označeného ako výzva na doplnenie, súd zistil, že MV SR vyzvalo žalobcu na doplnenie žiadosti tak aby žalobca uviedol titul, z ktorého sa náhrady škody domáha (konkrétne nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup v konkrétnom konaní), aby MV SR mohlo preveriť jeho tvrdenia, oprávnenosť samotného nároku a taktiež jeho výšku. Zároveň žalobcu vyzvali aby označil konkrétny orgán verejnej moci, ktorý mal nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom spôsobiť škodu.

11. Žalobca odpovedal MV SR podaním zo dňa 18.07.2018, označeným ako doplnenie - odpoveď, kde uviedol, že mal za to, že svojím podaním so 16 prílohami uviedol všetky skutočnosti, súvisiace s jeho žiadosťou. Opätovne žalobca uviedol, že na letisku v E. mu pri pasovej kontrole povedali, že jeho pas zablokovalo pracovisko dokladov OR PZ R. dňa 24.07.2017. Teda chyba nastala na OR PZ R., avšak pracovníčky spadajú pod KR PZ v E.. Žalobca v podaní uviedol, že podal sťažnosť na OR PZ v R. a tiež na KR PZ v E., kde predmetné orgány konštatovali, že jeho sťažnosť bola odôvodnená a zároveň mu uviedli, že ju postúpili práve Vášmu odboru právnych služieb v zmysle interného predpisu.

12. Ministerstvo vnútra odpovedalo na žiadosť o náhradu škody podaním zo dňa 06.09.2018. Vo svojom podaní najprv opísalo žalobcom tvrdený skutkový stav a následne uviedlo, že po preštudovaní žiadosti

žalobcu a tiež materiálov od Krajského riaditeľstva PZ v E. ako aj Prezídia PZ - Úrad hraničnej a cudzineckej polície konštatuje že: na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. je nutné splnenie troch všeobecných podmienok súčasne a to existencia nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., cit.: „Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné preťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.“ Predpokladmi zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci sú: a) nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, b) škoda, c) príčinná súvislosť medzi písmenami a) a b). Pre vznik zodpovednosti za škodu musia byť súčasne splnené všetky uvedené predpoklady pod písmenami a) až c). Vo všeobecnosti platí, že prvou a základnou podmienkou priznania náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Z vyžiadaného stanoviska Krajského riaditeľstva Policajného zboru v E. malo Ministerstvo vnútra SR potvrdené, že dňa 19.06.2018 v čase okolo 8.40 hod bolo Okresné riaditeľstvo PZ R. telefonicky kontaktované príslušníkom hraničnej a cudzineckej polície v E., ktorý vykonával pasovú kontrolu na letisku v E. a ktorý preveroval stav cestovného dokladu na oddelení dokladov odboru poriadkovej polície OO PZ v R., nakoľko v informačnom systéme bol pas vedený v stave stratený a bolo potrebné preveriť informáciu, že žiadna strata cestovného dokladu nebola ohlásená. V informačnom systéme bolo zistené, že Váš cestovný pas nebol blokován osobou, ale zrejme omylom došlo k jeho zablokovaniu na oddelení dokladov odboru poriadkovej polície OR PZ v R.. Riaditeľ OR PZ v R. kontaktoval policajného prídelenca v V., avšak imigračné orgány v V. konajú v týchto veciach samostatne s individuálnym prístupom bez možnosti zasahovania do ich právomoci. Z vyžiadaných stanovísk ORPZ R. a KR PZ v E. B. tiež Prezídia Policajného zboru, úradu hraničnej a cudzineckej polície vyplýva, že pas bol v databáze PATERDOC a INTERPOL ku dňu 18.06.2020 vedený ako stratený bezdôvodne, nakoľko strata ani odcudzenie nikdy nebolo nahlásené a pravdepodobne neúmyselne chybou príslušníka oddelenia dokladov Okresného riaditeľstva Policajného zboru v R. došlo k zmene stavu cestovného dokladu. V tejto časti možno preto považovať postup oddelenia dokladov OR PZ R. za nesprávny úradný postup v zmysle §9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. V súvislosti s touto cestou preukázateľne vznikli náklady, ktoré mali priamy vplyv na majetkové pomery a ktoré by bolo možné považovať za škodu, ktorú predpokladá zákon č. 514/2003, avšak nevyhnutnou podmienkou na priznanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je existencia príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom s vznikom škody, kde dôkazné bremeno v celom rozsahu znáša žiadateľ. V tomto prípade zo strany príslušníkov PZ bola vykonaná okamžitá zmena v evidencii cestovných pasov a boli vykonané ďalšie také úkony, ktoré nedostatok v nesprávnom zaradení cestovného dokladu do pátrania odstránili a okamžite bola vykonaná zmena stavu pasu zo stavu stratený na pas vydaný. Týmto administratívnym úkonom sa cestovný doklad už v databáze PATERDOC nenachádzal, následne bola kontaktovaná aj národná ústredňa INTERPOL v Bratislave s požiadavkou, aby o predmetnom zrušení pátrania bola informovaná aj národná ústredňa INTERPOL v USA. Vzhľadom na vecnú a miestnu pôsobnosť Ministerstva vnútra SR ako aj Policajného zboru SR v rámci kontroly hraníc nie je možné sa vyjadriť k postupu tureckých orgánov pri rozhodovaní o umožnení vycestovania do tretieho štátu z ich územia. Vo svojej žiadosti teda žiadateľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že jediným dôvodom nevycestovania z P. M. V. bol nesprávny úradný postup príslušníkov oddelenia dokladov OR PZ v R.. Všetky prekážky, ktoré bránili vycestovaniu bolo dodatočne odstránené, napokon z P. M. C. bolo možné vycestovať na podklade rovnakého cestovného pasu. Za týchto okolností možno konštatovať, že nie je preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom OR PZ v R. a žiadateľom uvádzanou škodou. Z toho dôvodu, nebolo možné žiadateľovi vyhovieť.

13. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení predložil súdu tieto dôkazy: potvrdenie časenky z Americkej ambasády, potvrdenie o platbe za študentský a výmenný návštevnícky program, fotokópiu cestovného pasu, kde sa nachádzajú už udelené víza americkou ambasádou, osvedčenie o spôsobilosti na štatút výmenných návštevníkov, poučenie a osvedčenia cudzinca, ktorého príjemca je uvedený, faktúra č. 1 o programovej splátke vo výške 244,84 Eur, potvrdenie o zrealizovaní transakcie, faktúra č. 2 o programovej splátke vo výške 939,32 Eur, potvrdenie o jej úhrade, potvrdenie o zakúpení spätnej letenky, fotokópie palubných lístkov, fotokópie bločkov za úhrady v C., potvrdenie banky o kúpe 1000 amerických dolárov, potvrdenie o realizácii transakcie v sume 136 Eur - poplatok pre americké víza, fotokópia

zmluvy o asistenčných službách pre zabezpečenie účasti na programe Y. B. R. V., fotokópia pracovného programu W&T -Summer 2018, fotokópia prijatia pracovnej zmluvy.

14. Žalobca predložil ako dôkaz aj sťažnosť ktorú podal na pracovníkov oddelenia dokladov na OR PZ v R. dňa 21.06.2018 spolu s odpoveďou od Okresného riaditeľstva PZ v R. zo dňa 16.08.2018, kde OR PZ uvádza, že pochybenie oddelenia dokladov odboru poriadkovej polície OR PZ v R. ich mrzí a že sa ospravedlňujú za spôsobenú škodu. Krajské riaditeľstvo PZ E. vo svojej odpovedi zo dňa 16.07.2018 uviedlo, že prešetrením sťažnosti bolo preukázané, že konanie pracovníčky oddelenia dokladov N. R. bolo v rozbore s ustanovením §111 ods. 1, písm. e.) zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, čím výsledkom prešetrenia je, že sťažnosť je opodstatnená.

15. Zo žiadosti o stanovisko zo dňa 21.06.2019, ktoré žalobca zasielal Veľvyslanectvu USA v Bratislave je zrejmé, že žalobca opísal celý skutkový stav a zároveň uviedol, že o mimosúdne vyrovnanie sa obrátil na Ministerstvo vnútra SR, ktorý jeho žiadosť zamietlo s argumentom, že Slovenská republika mu umožnila vycestovať a v rozhodnom čase neexistoval dôvod, pre ktorý by nemohol vycestovať z územia Turecka do tretieho štátu. Žiadal teda o vyjadrenie i veľvyslanectvu, či udelenie víz do v tom čase neplatného cestovného dokladu v konečnom dôsledku nebránilo jeho vycestovaniu, lebo v automatizovanom systéme bola evidovaná už približne rok prekážka, ktorá svedčila o neplatnosti jeho cestovného pasu. Zároveň požiadal aj o informácie k postupu orgánov V. v prípade vycestovania s takto poškodeným dokladom ako bolo v jeho prípade a prečo bol odmietnutý v Istanbule americkou stranou.

16. Na žiadosť Okresného súdu R. doručilo MV SR dňa 11.06.2020 listinné dôkazy a to Služobné predpisy upravujúce cestovné doklady (príloha 1-4), mail od OHK OZ E. letisko adresovaný INTERPOL Bratislava dňa 19.06.2018 s prílohami, mail od INTERPOL Bratislava adresovaný INTERPOL WASHINGTON dňa 19.06.218 s prílohami.

17. Podľa § 73 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát.

18. Podľa § 135 ods. 1 CSP, ak je stranou štát, v žalobe sa označuje uvedením jeho názvu a názvu štátneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za štát koná.

19. Podľa § 11 písm. a) zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov je ústredným orgánom štátnej správy pre cestovné doklady Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

20. Podľa § 1 písm. a) zák. č. 514/2013 Z.z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci (v znení platnom a účinnom od 01.01.2013), tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

21. Podľa § 3 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

22. Podľa § 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

23. Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

24. Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov.

25. Podľa § 15 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky žiadosti zostávajú zachované.

26. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

27. Podľa ust. § 17 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

28. Podľa § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

29. Podľa § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (v znení platnom a účinnom od 01.01.2013).

30. Medzi stranami nebolo sporné, že pôvodne zo strany žalovaného došlo k nesprávnemu úradnému postupu, keď žalobcov cestovný pas zadal do evidencie hľadaných/resp. stratených Interpolom a rovnako nie je medzi stranami sporné že žalovaný po zistení svojho omylu vykonal náležité opatrenia so zameraním aby pôvodné zaradenie cestovného pasu žalobcu do evidencie pasov stratených hľadaných Interpolom bolo z tejto evidencie vyňaté aj z uvedením omylu pri zadávaní do evidencie.

31. Základnou spornou skutočnosťou medzi stranami je, či pôvodné porušenie povinnosti žalovaného, ktorým bol jeho nesprávny úradný postup je v príčinnej súvislosti so vznikom škody žalobcu spočívajúcej vynaložení nákladov na zaobstaranie si brigády prostredníctvom agentúry do K. Š., nákladov na leteckú prepravu, nákladov na samotný pobyt v V. a tiež aj ušlý zárobok.

32. Žalovaná strana odôvodňovala absenciu zodpovednosti tým, že po pôvodnom nesprávnom úradnom postupe, vykonalá také administratívne opatrenia, ktoré vylúčili aby pôvodný nesprávny úradný postup bol v príčinnej súvislosti so znemožnením žalobcovi vycestovať leteckou prepravou z R. M. K. Š..

33. Súdu z doteraz vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že turecká strana, ktorá neumožnila žalobcovi vycestovať do V., buď nemala k dispozícii informáciu žalovaného o vyradení žalobcovho pasu z evidencie stratených resp. hľadaných, alebo táto informácia nespĺňala právne stanovené podmienky na zrušenie pôvodného nesprávneho úradného postupu žalovaného, podľa vyhodnotenia tureckej strany.

34. Súd konštatuje, že pri tomto postupe žalobca ani po vynaložení všetkého úsilia, ktoré by bolo možné od neho očakávať, nemohol sa u tureckej strany domôcť povolenia vycestovania do V. a práve táto skutočnosť je rozhodujúca pri posudzovaní existencie vzťahu príčinnej súvislosti medzi pôvodným nesprávnym úradným postupom žalovaného a vznikom škody.

35. Podľa názoru súdu sa žalovaný nemôže zbaviť zodpovednosti len preto, že spôsobom vyššie uvedeným opravil svoje pochybenie, pokiaľ informácia o tejto oprave sa buď nedostala tureckej strane, alebo ju turecká strana nerešpektovala. Na tomto závere nič nemení ani prípadné pochybenie tureckej strany spočívajúce v nerešpektovaní informácie o oprave pochybenia pretože v konečnom dôsledku dôvodom zákazu vycestovania žalobcu z Turecka do V. C.ol jedine nesprávny úradný postup žalovaného. Žalovaný by sa zbavil zodpovednosti za škodu a teda preukázal neexistenciu príčinnej súvislosti, len ak preukáže, že dôvodom zákazu vycestovania žalobcu tureckou stranou do V. nebol pôvodný nesprávny úradný postup žalovaného, ale úplne iná skutočnosť, ktorá by s konaním žalovaného nemala absolútne žiadnu súvislosť.

36. Po posúdení všetkých listinných dôkazov ako aj vyjadrení strán sporu ma súd za to, že v konaní bol preukázaný vznik všetkých predpokladov zodpovednosti žalovanej strany.

37. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má význam otázka v čom spočíva škoda za ktorú je náhrada požadovaná a vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného a konkrétnym konaním škodcu.

38. Nesprávny úradný postup žalovaného videl súd v nesprávnom konaní žalovaného, keď porušil právo žalobcu tým, že hoci aj z nedbanlivosti zamestnankyňa oddelenia dokladov poriadkovej polície Okresného riaditeľstva PZ v R. zaevidovala cestovný pas žalobcu do databázy hľadanej Interpolom.

39. Podľa názoru súdu je daná v tomto prípade príčinná súvislosť medzi porušením práva žalobcu a vznikom škody. Táto príčinná súvislosť spočíva v nedbanlivostnom konaní žalovaného a to vo vykonaní nesprávneho/ mylného administratívneho úkonu, t.j. zavedenia informácie o neplatnosti cestovného pasu žalobcu do príslušného informačného systému a následne z toho dôvodu zabránenie žalobcovi pokračovania v ceste do V..

40. V tomto konaní súd po posúdení uvedených skutočností nepovažoval za rozhodujúce, či turecká strana mala rešpektovať rozhodnutie MV SR o odstránení väd v pôvodnom konaní. Rozhodujúcim kritériom je to, či turecká strana nedovolila vycestovať žalobcovi z iného dôvodu, ktorý by nemal žiadnu súvislosť s postupom žalovaného pri porušení práva žalobcu v súvislosti s nedbanlivostným konaním ohľadne zaevidovania jeho cestovného pasu do databázy hľadanej Interpolom, len ak by takúto skutočnosť žalovaný preukázal, len vtedy by nebola splnená podmienka žalovaného na vzniku škody a tým aj príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody. Žalovaný sa ani nepokúsil u tureckej strany zistiť, aké skutočnosti bránili nevycestovaniu žalobcu do V., prípadne z akého dôvodu nerešpektovali turecké orgány informáciu žalovaného o oprave pôvodného evidenčného záznamu.

41. Aj keby turecká strana porušila svoju povinnosť tým, že nerešpektovala storno neoprávneného zaevidovania pôvodného cestovného pasu žalobcu do zoznamu hľadaných cestovných dokladov, zodpovednosť žalovaného za vznik škody je daná už tým, že príčinou postupu tureckej strany bol nesprávny úradný postup policajného orgánu Slovenskej republiky. Žalovaný totiž nepreukázal, že by dôvodom postupu tureckej strany bola úplne iná skutočnosť, ktorá nemá s jeho nesprávnym úradným postupom žiadnu súvislosť.

42. Súd má za to, že žalobcom predložené dôkazy preukázali splnenie všetkých predpokladov k vzniku zodpovednosti štátu za škodu.

43. Dôkazné bremeno na preukázanie tvrdení žalovaného, že jeho nesprávny úradný postup nie je v príčinnej súvislosti so vznikom škody, žalovaný neuniesol. Musel by preukázať, že dôvodom

nevycestovania žalobcu z R. M. V. bola taká skutočnosť, ktorá nemá s jeho nesprávnym úradným postupom žiadnu súvislosť. Existenciu takejto skutočnosti však žalovaný nepreukázal.

44. Podľa § 214 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak je to účelné, súd môže rozhodnúť najskôr len o základe alebo dôvode uplatneného procesného nároku medzitémym rozsudkom.

45. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal náhrady škody a tiež nemajetkovej ujmy, súd však v tejto fáze rozhodol medzitémym rozsudkom z dôvodu zásady účelnosti, pretože je tu spor nie len o základ nároku, ale aj o výšku nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Nebolo by účelné zo strany súdu rozhodovať o výške nároku pokiaľ by nebolo rozhodnuté, že základ nároku nie je daný. Výška nároku je medzi stranami sporná, vyžaduje rozsiahlejšie dokazovanie, čo by sa javilo ako neúčelné pokiaľ by sa právoplatne nerozhodlo, že základ nároku je daný.

46. V ďalšej fáze konania pri rozhodovaní o výške náhrady škody a nemajetkovej ujmy žalobcu súd bude vychádzať zo skutočností, že zodpovednostným subjektom je Slovenská republika za ktorú koná Ministerstvo vnútra SR, ktorá zodpovedá za odškodnenie. Výška náhrady škody a nemajetkovej ujmy bude predmetom dokazovania, na základe ktorého súd ustáli výšku nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy.

47. Vzhľadom k pôvodnému protiprávnemu konaniu žalovaného, nemožno od žalobcu spravodlivo žiadať, aby si on ako osoba, ktorej postavenie sťažil žalovaný uplatňoval nároky voči tureckej strane, keď podľa dôkazov predložených v tomto konaní nebol zistený iný dôvod postupu tureckej strany voči žalobcovi, ako pôvodné protiprávne konanie zo strany žalovaného. V prípade, že by žalovaná strana škodu uhradila a postup tureckej strany by považovala vo vzťahu k žalobcovi za nezákonný, nič nebráni žalovanému aby si regresom uplatňoval nároky za uhradenú škodu žalobcovi voči tureckej strane.

48. Súd v závere uvádza, že nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny (k tomu ÚS SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09) základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP).

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia proti ktorému smeruje na Okresnom súde Trebišove v dvoch písomných vyhotoveniach (§ 362 CSP).

Podľa § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok,

- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní svoju povinnosť uvedenú vo výrokovej časti tohto rozsudku, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok).